

foc i lloc

Rosa Ferrer i la muller del Cèsar

Es tracta d'un conflicte polític i ètic, i per això doblement enverinat

ÀLVAR VALLS

A manca de notícies de més calat polític, ens distraiem aquests dies amb l'estira-i-arrotonsa de Rosa Ferrer amb el seu expartit per la qüestió del càrrec de cònsol major d'Andorra la Vella, al qual el PS pretén que la senyora cònsol renunciï i ella no sembla pas disposada a fer-ho, tot i que encara no ha dit l'última paraula. I els ciutadans potser es pregunten quina és la millor opció en un cas com aquest.

És difícil elucidar-ho. Per una banda, la llei és clara: el càrrec és de Rosa Ferrer i el fet que abandoni el partit no l'obliga a renunciar. Però, més enllà de la legalitat vigent, hi ha una sèrie de lleis no escrites que no es poden menystenir. Per exemple, la llei de la lleialtat, que sembla ser la que el partit reclama a Ferrer quan al·ludeix a un document signat per ella segons el qual en un cas com el present hauria d'abandonar el càrrec; o la llei de la legitimitat, que evoca la senyora cònsol quan es planteja si preval més el compromís contret amb el partit o el contret amb els ciutadans. Al capdavall, es tracta d'un conflicte tant polític com ètic, i per això mateix doblement enverinat, ja que, com tot-

hom sap, ètica i política molt sovint no segueixen camins paral·lels.

En clau estrictament política, per a Rosa Ferrer qualsevol decisió és arriscada, sobretot si entra en els seus càlculs encapçalar una llista a les eleccions comunals de desembre, ja que cada una de les dues opcions pot passar-li factura electoral. Si renuncia, serà titllada d'opportunista i de voler posar el comptador a zero per aspirar a ser cònsol durant dos mandats més (si no renuncia només podrà ser-ho un mandat més, ja que la llei únicament permet dos períodes consecutius complets). Si es manté en el càrrec, els mateixos electors que la van votar fa quatre anys poden veure-la massa àvida de poder. D'altra banda, voler legitimar la permanència amb el tapabruts d'una qüestió de confiança, per a la qual necessitaria el vot favorable de consellers que fins ara han estat la seva oposició, posaria descarnadament en evidència la part més allunyada de la política respecte de l'ètica.

En definitiva, l'afer no és fàcil per a Rosa Ferrer, sobre la qual plana com una ombra l'espectre de la muller del Cèsar.